Kohtulahendite kogumik

KOHTUJURISTI ETTEPANEK
LAILA MEDINA
esitatud 10. aprillil 2025[1]

Kohtuasi C-702/23 P

Gennadi Nikolajevitš Timtšenko
versus

Euroopa Liidu Nõukogu

Apellatsioonkaebus – Piiravad meetmed seoses olukorraga Ukrainas – Otsus 2014/145/ÜVJP – Liikmesriikide territooriumile sisenemise või selle läbimise keeld – Rahaliste vahendite ja majandusressursside külmutamine – Apellandi nime loetellu kandmine – Artikli 2 lõige 1 – Punktide a ja d kriteeriumid – Mõiste „materiaalne või rahaline toetus“ Krimmi annekteerimise või Ukraina destabiliseerimise eest vastutavatele Venemaa otsustusõiguslikele isikutele – Vastutus äriühingu kaudu, mille aktsionär apellant on – Avaliku distantseerumise ja passiivse suhtumise puudumine

I. Sissejuhatus

1. Käesolev ettepanek puudutab selle kohtuasja apellandi Gennadi Nikolajevitš Timtšenko apellatsioonkaebust, milles palutakse tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu 6. septembri 2023. aasta kohtuotsus Timtšenko *vs.* nõukogu (T-252/22, edaspidi „vaidlustatud kohtuotsus“, EU:T:2023:496).

2. Üldkohus jättis oma kohtuotsusega rahuldamata apellandi hagi, milles paluti ELTL artikli 263 alusel tühistada:

– esiteks nõukogu 28. veebruari 2022. aasta otsus (ÜVJP) 2022/337, millega muudetakse otsust 2014/145/ÜVJP, mis käsitleb piiravaid meetmeid seoses Ukraina territoriaalset terviklikkust, suveräänsust ja sõltumatust kahjustava või ohustava tegevusega (ELT 2022, L 59, lk 1), ja nõukogu 28. veebruari 2022. aasta rakendusmäärus (EL) 2022/336, millega rakendatakse määrust (EL) nr 269/2014, mis käsitleb piiravaid meetmeid seoses Ukraina territoriaalset terviklikkust, suveräänsust ja sõltumatust kahjustava või ohustava tegevusega (ELT 2022, L 58, lk 1)[2], ning

– teiseks nõukogu 14. septembri 2022. aasta otsus (ÜVJP) 2022/1530, millega muudetakse otsust 2014/145/ÜVJP, mis käsitleb piiravaid meetmeid seoses Ukraina territoriaalset terviklikkust, suveräänsust ja sõltumatust kahjustava või ohustava tegevusega (ELT 2022,

[1] Algkeel: prantsuse.

[2] Edaspidi koos „vaidlusalused algsed aktid“.

L 239, lk 149), ning nõukogu 14. septembri 2022. aasta rakendusmäärus (EL) 2022/1529, millega rakendatakse määrust nr 269/2014, mis käsitleb piiravaid meetmeid seoses Ukraina territoriaalset terviklikkust, suveräänsust ja sõltumatust kahjustava või ohustava tegevusega (ELT 2022, L 239, lk 1)[3],

osas, milles need aktid[4] puudutavad apellanti. Euroopa Liidu Nõukogu kehtestas nende aktide alusel apellandile nimelt liikmesriikide territooriumile sisenemise või selle läbimise keelu ning külmutas kõik tema rahalised vahendid ja majandusressursid sellel territooriumil. Üldkohus jättis rahuldamata apellandi hagi ka osas, milles see nõudis ELTL artikli 268 alusel talle nende aktide vastuvõtmisega väidetavalt tekitatud mittevaralise kahju hüvitamist.

3. Üldkohus otsustas, et nõukogu ei teinud hindamisviga, kui ta leidis, et apellant vastab otsuse 2014/145 (muudetud kujul) artikli 2 lõike 1 punktides d ja a ette nähtud kriteeriumidele[5]. Üldkohtu hinnangul võis nõukogu pidada apellanti kui Bank Rossiya [Venemaa Panga] mõjukat aktsionäri vastutavaks selle panga vahendusel rahalise toetuse andmise eest Ukraina destabiliseerimise eest vastutavatele otsustajatele, sealhulgas Venemaa Föderatsiooni presidendile Vladimir Putinile. Lisaks leidis Üldkohus, et nõukogu võis asuda seisukohale, et apellant on toetanud Ukraina territoriaalset terviklikkust kahjustavat tegevust või poliitikat, võttes arvesse erinevaid meetmeid, mida Bank Rossiya rakendas filiaalide asutamiseks Krimmis ja avaliku taristu rahastamiseks selles piirkonnas.

4. Apellant kritiseerib Üldkohtu arutluskäiku ja heidab sellele ette õigusnormi rikkumist otsuse 2014/145 (muudetud kujul) artikli 2 lõike 1 punktides d ja a kehtestatud loetellu kandmise kriteeriumide tõlgendamisel. Täpsemalt väidab apellant, et Üldkohus tugines ekslikult asjaolule, et apellant ei teatanud avalikult, et ta ei loe end Bank Rossiya tegudega seotuks, et kanda apellant vaidlusalustesse aktidesse, samas kui tema arvates seda asjaolu nõukogu poolt loetellu kandmise põhjendamiseks esitatud põhjenduste hulgas ei olnud. Samuti heidab ta Üldkohtule ette, et see ei kontrollinud, kas nõukogu poolt tema loetellu kandmise põhjused põhinevad piisavalt kindlal faktilisel alusel.

5. Käesolev kohtuasi puudutab ühte esimestest Euroopa Kohtule esitatud apellatsioonkaebustest piiravate meetmete kohta, mille nõukogu võttis 2022. aastal pärast Venemaa Föderatsiooni relvajõudude sissetungi Ukrainasse[6]. See annab Euroopa Kohtule võimaluse tõlgendada otsuse 2014/145 (muudetud kujul) artikli 2 lõike 1 punktides d ja a sätestatud kriteeriume, mis puudutavad ühelt poolt isikuid, kes annavad materiaalset ja rahalist toetust Krimmi annekteerimise või Ukraina destabiliseerimise eest vastutavatele Venemaa otsustusõiguslikele isikutele, ning teiselt poolt isikuid, kes vastutavad sisuliselt selle riigi territoriaalset terviklikkust kahjustava või ohustava tegevuse või poliitika eest.

6. Tuleb lisada, et see kohtuasi on seotud kohtuasjaga C-703/23 P, mis on alustatud apellandi abikaasa Elena Petrovna Timtšenko apellatsioonkaebuse alusel. Selles apellatsioonkaebuses palub E. P. Timtšenko tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu 6. septembri 2023. aasta kohtuotsuse Timtšenko *vs.* nõukogu (T-361/22, EU:T:2023:502), millega Üldkohus jättis muutmata tema

[3] Edaspidi koos „vaidlusalused loeteludesse jätmise aktid“.

[4] Edaspidi koos „vaidlusalused aktid“.

[5] Vt käesoleva ettepaneku punkt 10. Viited apellandile kohaldatavatele loetelusse kandmise kriteeriumidele on vastupidised vastavalt Üldkohtu käsitluse järjekorrale.

[6] Vt selle kohta ka 13. märtsi 2025. aasta kohtuotsus Šuvalov *vs.* nõukogu (C-271/24 P, EU:C:2025:180).

kandmise piiravate meetmete loetellu tema seotuse tõttu oma abikaasaga otsuse 2014/145 (muudetud kujul) artikli 1 lõike 1 lõpuosa ja artikli 2 lõike 1 lõpuosa tähenduses. Ka viimati nimetatud kohtuasjas esitatakse täna ettepanek.

II. Kohtuvaidluse faktilised asjaolud, menetlus ja poolte nõuded

A. Vaidluse taust

7. Vaidluse taust on esitatud vaidlustatud kohtuotsuse punktides 2–18 ja selle võib käesoleva ettepaneku vajadustest lähtudes kokku võtta järgmiselt.

8. Nõukogu võttis 17. märtsil 2014 ELTL artikli 29 alusel vastu otsuse 2014/145/ÜVJP[7]. Samal päeval võttis nõukogu ELTL artikli 215 alusel vastu määruse (EL) nr 269/2014[8].

9. Pärast Venemaa Föderatsiooni relvajõudude sissetungi Ukrainasse võttis nõukogu 25. veebruaril 2022 vastu otsuse (ÜVJP) 2022/329, millega muudetakse otsust 2014/145 (ELT 2022, L 50, lk 1), ning määruse (EL) 2022/330, millega muudetakse määrust nr 269/2014 (ELT 2022, L 51, lk 1), eelkõige selleks, et kohandada kriteeriume, mille alusel võib kõnealuseid piiravaid meetmeid kohaldada füüsiliste või juriidiliste isikute, üksuste või asutuste suhtes.

10. Otsuse 2014/145 (muudetud otsusega 2022/329)[9] artikli 1 lõige 1 keelab liikmesriikide territooriumile siseneda või seda läbida füüsilistel isikutel, kes vastavad eelkõige selle lõike 1 punktides a ja b sätestatud kriteeriumidele. Selle otsuse artikli 2 lõikes 1 on omakorda ette nähtud nende füüsiliste isikute rahaliste vahendite ja majandusressursside külmutamine, kes vastavad eelkõige selle lõike 1 punktides a ja d ette nähtud kriteeriumidele. Need kriteeriumid on sisuliselt identsed nimetatud otsuse artikli 1 lõike 1 punktides a ja b ette nähtud kriteeriumidega[10].

11. Otsuse 2014/145 (muudetud kujul) artikli 2 lõige 1 on sõnastatud järgmiselt:

„1. Külmutatakse kõik rahalised vahendid ja majandusressursid, mis kuuluvad järgmistele isikutele või on nende omandis, valduses või kontrolli all:

a) füüsilised isikud, kes on vastutavad sellise tegevuse või poliitika toetamise või elluviimise eest, mis kahjustab või ohustab Ukraina territoriaalset terviklikkust, suveräänsust ja sõltumatust, või stabiilsust või julgeolekut Ukrainas, või millega takistatakse rahvusvaheliste organisatsioonide Ukrainas tehtavat tööd;

[…]

d) füüsilised või juriidilised isikud, üksused või asutused, kes annavad materiaalset või rahalist toetust Krimmi annekteerimise või Ukraina destabiliseerimise eest vastutavatele Venemaa otsustusõiguslikele isikutele või saavad nende tegevusest kasu;

[7] Nõukogu 17. märtsi 2014. aasta otsus, mis käsitleb piiravaid meetmeid seoses Ukraina territoriaalset terviklikkust, suveräänsust ja sõltumatust kahjustava või ohustava tegevusega (ELT 2014, L 78, lk 16).

[8] Nõukogu määrus, mis käsitleb piiravaid meetmeid seoses Ukraina territoriaalset terviklikkust, suveräänsust ja sõltumatust kahjustava või ohustava tegevusega (ELT 2014, L 78, lk 6).

[9] Edaspidi „otsus 2014/145 (muudetud kujul)“.

[10] Rahaliste vahendite ja majandusressursside külmutamine tuleneb sarnases sõnastuses ka määruse nr 269/2014 (muudetud määrusega 2022/330) (edaspidi „muudetud määrus nr 269/2014“) artikli 2 lõikest 1 koostoimes artikli 3 lõike 1 punktidega a ja d.

[…]

ning nendega seotud füüsilised või juriidilised isikud, üksused või asutused, kes on loetletud lisas.“

12. Arvestades olukorra tõsidust Ukrainas, võttis nõukogu 28. veebruaril 2022. aastal vastu vaidlusalused algsed aktid. Nende aktidega lisati apellandi nimi numbri 694 all otsusele 2014/145 (muudetud kujul) lisatud loetellu ja sama numbri all määruse nr 269/2014 (muudetud kujul) I lisas olevasse loetellu järgmistel põhjustel:

„Gennadi [Nikolajevitš] Timtšenko on Venemaa Föderatsiooni presidendi Vladimir Putini kauaaegne tuttav, keda sageli kirjeldatakse kui üht tema usaldusisikutest.

Ta saab kasu oma sidemetest Venemaa otsusetegijatega. Ta on Venemaa majanduse võtmesektoritesse investeeringuid teinud investeerimisgrupi Volga Group asutaja ja aktsionär. Volga Group annab suure panuse Venemaa majandusse ja selle arengusse.

Gennadi N[ikolajevitš] Timtšenko on ka Bank Rossiya aktsionär, mida peetakse Venemaa Föderatsiooni kõrgemate ametnike personaalseks pangaks. Pärast Krimmi ebaseaduslikku annekteerimist on Bank Rossiya avanud filiaale Krimmis ja Sevastopolis, tugevdades seeläbi nende integreerimist Venemaa Föderatsiooni.

Lisaks on Bank Rossiyal oluline osalus riiklikus meediagrupis, mis omakorda kontrollib telekanaleid, mis toetavad aktiivselt Venemaa valitsuse Ukraina destabiliseerimise poliitikat.

Seetõttu on ta vastutav Ukraina territoriaalset terviklikkust, suveräänsust ja sõltumatust kahjustava tegevuse ja poliitika toetamise eest.

Samuti on ta vastutav materiaalse ja rahalise toetuse andmise eest Krimmi annekteerimise ja Ukraina destabiliseerimise eest vastutavatele Venemaa otsustusõiguslikele isikutele ning on saanud nende tegevusest kasu.“

13. 1. märtsil 2022 avaldati *Euroopa Liidu Teatajas* (ELT 2022, C 101, lk 4) teadaanne isikutele ja üksustele, kelle suhtes kohaldatakse otsuses 2014/145 (muudetud kujul) ja määruses nr 269/2014 (muudetud kujul) sätestatud piiravaid meetmeid.

14. Apellant taotles 25. märtsi 2022. aasta kirjas, et nõukogu annaks talle juurdepääsu kogu teda puudutavale toimikule, mille ta sai 13. aprillil 2022. Lisaks, kui apellant taotles 15. aprillil 2022 täiendavaid dokumente, edastas nõukogu talle 28. aprillil 2022 need dokumendid.

15. Apellant esitas 6. mai 2022. aasta kirjas nõukogule uuesti läbivaatamise taotluse, mida ta täiendas 31. mai 2022. aasta kirjaga.

16. Nõukogu võttis 14. septembril 2022 vastu vaidlusalused loetellu jätmise aktid, millega jäeti apellandi nimi kõnealustesse loeteludesse, tuginedes samale põhjendusele, mis oli identne vaidlusalustes algsetes aktides esitatud vaidlustatud põhjendusega.

17. Nõukogu teavitas 15. septembril 2022 apellanti vaidlusalustest loetellu jätmise aktidest, viidates tema kostja vastusele ja märkides talle sisuliselt, et kuna ta on Putini kauaaegne sõber ja Venemaa majandussektorites tegutseva „majandusimpeeriumi“ eesotsas, leidis nõukogu, et

apellant saab Venemaa Föderatsiooni presidendilt eelise ning toetab Bank Rossiya kaudu, mis on asutanud Krimmis filiaale, Ukraina vastast tegevust ja poliitikat ning on seotud meediagrupiga National Media Group, mis toetab Venemaa Föderatsiooni presidendi poliitikat.

18. Apellant esitas 31. oktoobril 2022 nõukogule läbivaatamistaotluse.

B. Menetlus Üldkohtus ja apellatsiooniastmes vaidlustatud kohtuotsus

19. Apellant palus 9. mai 2022. aasta hagiavalduses Üldkohtul tühistada vaidlusalused algsed aktid osas, milles nendega kanti tema nimi nende isikute loetellu, kelle suhtes kohaldatakse piiravaid meetmeid. Samuti palus ta Üldkohtul mõista nende aktide vastuvõtmisega talle väidetavalt tekitatud mittevaralise kahju eest tema kasuks välja hüvitis. Lisaks esitas apellant 25. novembril 2022 muutmisavalduse, et muuta oma hagiavalduse resolutsiooni, lisades sinna vaidlusaluste loetellu jätmise aktide tühistamise nõude.

20. Oma tühistamishagis heitis apellant nõukogule eelkõige ette, et see tegi hindamisvea, kui ta leidis, et apellant vastab otsuse 2014/145 (muudetud kujul) artikli 2 lõike 1 punktis d ette nähtud Venemaa otsustusõiguslike isikute materiaalselt või rahaliselt toetamise kriteeriumile ning selle otsuse artikli 2 lõike 1 punktis a sätestatud Ukraina territoriaalset terviklikkust kahjustava tegevuse või poliitika toetamise kriteeriumile.

21. Kui Üldkohus oli kõik apellandi nõuded tagasi lükanud, jättis ta 6. septembril 2023 hagi tervikuna rahuldamata.

22. Esimesena leidis Üldkohus väidetava hindamisvea kohta seoses otsuse 2014/145 (muudetud kujul) artikli 2 lõike 1 punktis d ette nähtud kriteeriumiga [11] esiteks tema hinnangul piisavalt konkreetsete, täpsete ja kokkulangevate kaudsete tõendite kogumi põhjal, et Bank Rossiya on Venemaa Föderatsiooni kõrgemate ametnike pank, sealhulgas president Putini pank, ning et seetõttu annab pank presidendile rahalist toetust [12]. Teiseks tuvastas Üldkohus, et füüsilise isiku suhtes võib kohaldada piiravaid meetmeid tegude suhtes, mille on toime pannud äriühing, mille aktsionär isik on, kui tal on selles äriühingus väga oluline või isegi otsustav mõjuvõim [13]. Käesoleval juhul tuvastas Üldkohus, et apellant, kes on V. Putini sõber ja selle panga suuruselt teine aktsionär, kuulub koos kolme V. Putini teise sõbraga Bank Rossiya püsiva ja enamusosalusega osanike plokki, milles apellant on väga mõjukas aktsionär. Selle põhjal järeldas Üldkohus, et nõukogu võis põhjendatult asuda seisukohale, et apellant on ise vastutav rahalise toetuse eest, mida Bank Rossiya andis Putinile, ning et neil asjaoludel võib tema suhtes kohaldada otsuse 2014/145 (muudetud kujul) artikli 2 lõike 1 punkti d alusel piiravaid meetmeid [14]. Lõpuks rõhutas Üldkohus oma arutluskäigus samuti, et apellant oleks saanud avalikult teatada, et ta ei loe end seotuks V. Putini rahastamisega Bank Rossiya poolt, või ka võõrandada oma osaluse selles pangas, mida ta aga ei teinud, isegi pärast Venemaa Föderatsiooni sissetungi Ukrainasse [15].

[11] Vaidlustatud kohtuotsus, punktid 97–116.

[12] Vaidlustatud kohtuotsus, punktid 106–108.

[13] Vaidlustatud kohtuotsuse punkt 109.

[14] Vaidlustatud kohtuotsus, punktid 110 ja 111.

[15] Vaidlustatud kohtuotsus, punkt 112.

23. Teisena täpsustas Üldkohus väidetava hindamisvea kohta seoses otsuse 2014/145 (muudetud kujul) artikli 2 lõike 1 punktis a ette nähtud kriteeriumiga [16], et see kriteerium puudutab iga isikut, kes on vastutab oma käitumisega sellise tegevuse või poliitika eest, mis kahjustab või ohustab Ukraina territoriaalset terviklikkust, suveräänsust ja sõltumatust [17]. Käesoleval juhul tuvastas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuses analüüsitud tõendite põhjal, et Bank Rossiya toetab Venemaa Föderatsiooni ametivõimude annekteerimispoliitikat, asudes hiljuti vallutatud Krimmi piirkonda ja rahastades selle piirkonna avalikku taristut. Täpsemalt näitab seda [Ukraina aladele] asumist Üldkohtu seisukohast Bank Rossiya filiaalide avamine Krimmis, Krimmi lennujaama haldamise sellele pangale usaldamine ja selle panga poolt Krimmi raudtee-ettevõtjale laenu andmine [18]. Kuna apellanti võis otsuse 2014/145 (muudetud kujul) artikli 2 lõike 1 punkti d analüüsi raames nimetatud põhjustel pidada isiklikult vastutavaks Bank Rossiya toimepandud tegude eest ja võttes arvesse asjaolu, et apellant ei olnud astunud ühtegi positiivset sammu tagamaks, et pank lõpetab integreerimispoliitika Krimmis, järeldas Üldkohus sellest, et nõukogu ei teinud hindamisviga, kui ta kohaldas apellandi suhtes otsuse 2014/145 (muudetud kujul) artikli 2 lõike 1 punktis a ette nähtud kriteeriumi [19].

C. Poolte nõuded

24. Apellant palub 16. novembril 2023 esitatud apellatsioonkaebuses Euroopa Kohtul:

– vaidlustatud kohtuotsus tühistada;

– lahendada kaebus sisuliselt ja tühistada vaidlusalused aktid teda puudutavas osas ning

– mõista kohtukulud välja nõukogult.

25. Nõukogu palub Euroopa Kohtul:

– jätta apellatsioonkaebus osaliselt vastuvõetamatuse ja ülejäänud osas põhjendamatuse tõttu rahuldamata ning

– mõista kohtukulud välja apellandilt.

III. Õiguslik analüüs

26. Apellant esitab apellatsioonkaebuse põhjenduseks kaks väidet: esiteks, et on rikutud õigusnormi otsuse 2014/145 (muudetud kujul) artikli 2 lõike 1 punktis d ette nähtud kriteeriumi tõlgendamisel, ja teiseks, et on rikutud selle otsuse artikli 2 lõike 1 punktis a ette nähtud kriteeriumi tõlgendamisel [20].

[16] Vaidlustatud kohtuotsus, punktid 117–124.

[17] Vaidlustatud kohtuotsus, punkt 117.

[18] Vaidlustatud kohtuotsus, punkt 118.

[19] Vaidlustatud kohtuotsus, punktid 119, 120 ja 124.

[20] Nende kahe väite sõnastamisel viitab apellant ka otsuse 2014/145 (muudetud kujul) artikli 1 lõike 1 punktidele b ja a. Kuna otsuse 2014/145 (muudetud kujul) artikli 1 lõike 1 punktide b ja a sisu vastab aga selle otsuse artikli 2 lõike 1 punktide d ja a sisule, nagu on märgitud käesoleva ettepaneku punktis 10, võib analüüs piirduda apellandi esitatud väidetega osas, milles need puudutavad viimati nimetatud sätet. Tuleks samuti meelde tuletada, et loetellu kandmise kriteeriumid on ette nähtud määrusega nr 269/2014 (muudetud kujul).

A. Esimene väide, et otsuse 2014/145 (muudetud kujul) artikli 2 lõike 1 punktis d ette nähtud kriteeriumi tõlgendamisel on rikutud õigusnormi

27. Apellant väidab, et Üldkohus rikkus õigusnormi, kui ta tõlgendas otsuse 2014/145 (muudetud kujul) artikli 2 lõike 1 punkti d sõnastusest tulenevat mõistet „materiaalne või rahaline toetus“ liiga laialt ja vastuolus kohtupraktikaga. See väide koosneb sisuliselt kahest osast.

28. Esimeses osas heidab apellant Üldkohtule ette, et viimane leidis, et otsuse 2014/145 (muudetud kujul) artikli 2 lõike 1 punktis d osutatud materiaalse või rahalise toetuse andmist saab tõendada sellega, et asjaomane isik ei vaielnud vastu otsustele, mille on teinud üksus, keda peetakse otseselt vastutavaks Venemaa otsustusõiguslike isikute toetamise eest. Eelkõige vaidleb ta vastu sellele, et asjaolu, et ta ei distantseerunud Bank Rossiyast, kujutab endast vähemalt vaikivat heakskiitu selle panga rahalise toetuse andmise poliitikale. Sellega seoses märgib apellant, et nõukogu ei kasutanud samasugust arutluskäiku vaidlusaluste aktide põhjendustes ega Üldkohtule esitatud menetlusdokumentides. Neil asjaoludel leiab apellant, et Üldkohus asendas nõukogu põhjendused vaidlusalustes aktides enda hinnanguga, väljudes seeläbi oma õigusemõistmise ülesannete piiridest ja rikkudes sellega tema kaitseõigusi.

29. Teises väiteosas väidab apellant, et Üldkohtu tõlgendus otsuse 2014/145 (muudetud kujul) artikli 2 lõike 1 punktile d ei ole kooskõlas liidu õiguse tõlgendamise valdkonnas kohaldatavate põhimõtetega ning on lisaks vastuolus liidu kohtute praktikaga. Ta märgib, et selle kohtupraktika kohaselt peab otsuse 2014/145 (muudetud kujul) artikli 2 lõike 1 punktis d nimetatud materiaalsel või rahalisel toetusel olema teatav kvantitatiivne või kvalitatiivne tähtsus, et tuvastada vastavalt selle otsuse eesmärkidele tegelik panus Venemaa sõjalise tegevuse jätkumisse Ukrainas. Seda kriteeriumi ei saa aga tema suhtes kohaldada, arvestades, et toetus, mida talle ette heidetakse, on üksnes kaudne toetus Bank Rossiya kaudu ning see ei põhine tema poolt väidetavalt toime pandud tegudel, vaid asjaolul, et ta ei distantseerunud selle panga tehtud otsustest. Apellant heidab Üldkohtule ette, et viimane lähtus eeldustest, jättes kontrollimata, kas nõukogu otsused põhinesid piisavalt kindlal faktilisel alusel.

30. Kuigi nõukogu väidab, et käesolev väide tuleb tunnistada osaliselt vastuvõetamatuks, kuna selle eesmärk on seada osaliselt kahtluse alla Üldkohtu hinnangud faktilistele asjaoludele, vaidleb ta apellandi esitatud argumentidele vastu, tuginedes peamiselt vaidlustatud kohtuotsuse arutluskäigule.

31. Kõigepealt sooviksin märkida, et osas, milles nõukogu väidab, et esimene väide on vastuvõetamatu, kuna apellant soovib seada kahtluse alla Üldkohtu hinnangu talle hindamiseks esitatud tõenditele ja vaidlustatud kohtuotsuses Üldkohtu tuvastatud faktilistele asjaoludele, tuleb see argument tagasi lükata.

32. Nimelt tuleb apellatsioonkaebuses esitatud konkreetseid argumente arvestades tõdeda, et apellandi eesmärk ei ole vaidlustada faktilisi järeldusi, mis Üldkohtu hinnangul annavad alust järeldada vastavalt otsuse 2014/145 (muudetud kujul) artikli 2 lõike 1 punktile d, et apellant on andnud rahalist toetust Venemaa otsustusõiguslikele isikutele. Apellant heidab Üldkohtule vastupidi ette, et see järeldas, et asjaolu, et apellant ei teatanud avalikult, et ta ei loe end Bank Rossiya tegevusega seotuks, kujutab endast asjaolu, mida võib arvesse võtta apellandi vastutuse tuvastamisel selle sätte alusel. Ta vaidleb vastu ka sellele, et ainuüksi asjaolu, et ta oli nõukogu tuvastatud aktsionäride koosseisu raames Bank Rossiya suuruselt teine aktsionär, võimaldas tal avaldada mõju, mis võis ilma täiendavate tõenditeta muuta ta otsuse 2014/145 (muudetud kujul) artikli 2 lõike 1 punkti d alusel vastutavaks selle panga finantstoetusepoliitika eest.

33. Seega tuleb asuda seisukohale, et apellandi käesoleva väite raames esitatud argumendid ei puuduta faktilisi asjaolusid, mida Üldkohus pidas nõukogu esitatud tõendeid arvestades eelnevalt nõuetekohaselt tõendatuks, vaid nende faktiliste asjaolude õiguslikku kvalifikatsiooni – eelkõige seda, et apellant ei teatanud avalikult, et ta ei loe ennast panga tegevusega seotuks – ja õiguslikke tagajärgi, mis tuleb sellest järeldada, ning see kuulub apellatsioonimenetluses Euroopa Kohtu pädevusse.

34. Sellega seoses piisab, kui meenutada, et väljakujunenud kohtupraktikast tuleneb, et kuigi faktiliste asjaolude ja tõendite hindamine ei ole – välja arvatud juhul, kui kohtule esitatud tõendeid on moonutatud – õigusküsimus, mis kuuluks Euroopa Kohtus apellatsiooni korras läbivaatamisele, on Euroopa Kohus vastavalt ELTL artiklile 256 pädev kontrollima nende faktide õiguslikku kvalifikatsiooni ja neist Üldkohtu tuletatud õiguslikke tagajärgi [21].

35. Sellest järeldub, et vastupidi nõukogu väitele tuleb esimene apellandi esitatud väide lugeda vastuvõetavaks.

36. Käesoleva väite esimest osa puudutavalt vaidleb apellant sisuliselt vastu sellele, et Üldkohus võttis arvesse, et apellant ei teatanud avalikult, et ta ei loe end seotuks Bank Rossiya poolt Venemaa otsustusõiguslikele isikutele rahalise toetuse andmise poliitikaga, ning seda, et ta ei ole oma osalust selles pangas võõrandanud, et hinnata, kas teda tuleb pidada otsuse 2014/145 (muudetud kujul) artikli 2 lõike 1 punkti d kohaselt selle toetuse eest vastutavaks.

37. Sellega seoses tuleb kõigepealt meenutada, et Üldkohus leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 106–108, et nõukogu võis asuda seisukohale, et on olemas kaudsete tõendite kogum, mida analüüsiti selle kohtuotsuse punktides 98-102 ja mis kinnitavad, et Bank Rossiya oli Venemaa Föderatsiooni kõrgete ametnike pank, sealhulgas president V. Putini pank, kes sai seega sellelt pangalt rahalist toetust. Seejärel tõdes Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 111, et apellant, kes on V. Putini sõber ja selle panga suuruselt teine aktsionär, kuulub Bank Rossiya püsivasse ja enamusosalusega aktsionäride plokki, kus ta võis seega avaldada väga olulist mõju eelkõige selle panga otsustele. Sellest järeldas Üldkohus, et nõukogu võis ilma hindamisviga tegemata pidada otsuse 2014/145 (muudetud kujul) artikli 2 lõike 1 punkti d alusel apellanti ennast vastutavaks rahalise toetuse eest, mida Bank Rossiya andis V. Putinile. Lõpuks lisas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 112, et apellant oleks saanud avalikult teatada, et ta ei loe end seotuks V. Putini rahastamisega Bank Rossiya poolt, või koguni võõrandada oma osaluse selles pangas, mida ta aga ei teinud isegi pärast Venemaa Föderatsiooni sissetungi Ukrainasse.

38. Eeltoodust tuleneb, et nagu apellant väidab, viitas Üldkohus oma arutluskäigus sellele, et apellant ei teatanud, et ta ei loe end Bank Rossiya poliitikaga seotuks, ja isegi sellele, et ta ei ole võõrandanud oma osalust selles pangas, et tuvastada tema vastutus otsuse 2014/145 (muudetud kujul) artikli 2 lõike 1 punkti d alusel. Selline viide on siiski vaid üks asjaoludest, mida Üldkohus kasutas, et põhjendada vaidlustatud kohtuotsuse punktis 114 tehtud järeldust, et nõukogu leidis sisuliselt õigesti, et apellant andis Bank Rossiya kaudu rahalist toetust Ukraina destabiliseerimise eest vastutavatele Venemaa otsustusõiguslikele isikutele.

39. Sellest järeldub, et isegi kui vastavalt apellandi argumentidele eeldada, et asjaolu, et ta ei ole avalikult teatanud, et ta ei loe ennast selle panga tegevusega seotuks, ega võõrandanud osalust selles pangas, ei saa käsitada otsuse 2014/145 (muudetud kujul) artikli 2 lõike 1 punktis d ette

[21] Vt muu hulgas 12. detsembri 2024. aasta kohtuotsus Euranimi *vs.* komisjon (C-772/23 P, EU:C:2024:1025, punkt 35 ja seal viidatud kohtupraktika).

nähtud rahalise toetuse osana, ei sea Üldkohtu lõplikku järeldust kahtluse alla see asjaolu, et Üldkohus kasutas neid elemente apellandi vastutuse tõendamiseks, kuna see põhineb muudel asjaoludel, sealhulgas eelkõige neil asjaoludel, mis nähtuvad vaidlustatud kohtuotsuse punktidest 106–111. Selles küsimuses sooviksin sarnaselt nõukoguga juhtida Euroopa Kohtu tähelepanu sellele, et apellant kvalifitseerib ise oma menetlusdokumentides nõukogu tuvastatud rahalist toetust „kinnitavateks asjaoludeks“ nii asjaolu, et ta ei teatanud avalikult, et ta ei loe end Bank Rossiyaga seotuks, kui ka asjaolu, et ta ei võõrandanud oma osalust selles pangas.

40. Apellandi esimese väite esimene osa tuleb seega tulemusetuse tõttu tagasi lükata.

41. Täiendavalt ja igal juhul leian, et Üldkohus ei teinud viga, kui ta leidis nii vaidlustatud kohtuotsuse punktis 112 kui ka punktis 115, et apellandi avalik distantseerumine Bank Rossiya poliitikast või koguni tema osaluse võõrandamine selles pangas oleks võinud välistada tema vastutuse otsuse 2014/145 (muudetud kujul) artikli 2 lõike 1 punkti d alusel.

42. Nimelt, kuivõrd Üldkohtu analüüsitud tõendeid arvestades peeti apellanti rahalise toetuse eest, mida Bank Rossiya andis V. Putinile, isiklikult vastutavaks peamiselt seetõttu, et apellant oli selles pangas juhtiv aktsionär, siis oleks selle panga poliitikale otsese ja ühemõttelise vastuseisu demonstreerimine näidanud, et apellant ei kiida heaks ega toeta otsuseid, mida nõukogu talle omistas. Selles kontekstis oleks tema vastutust V. Putinile antud rahalise toetuse eest saanud eraldada panga vastutusest ning teda ei oleks saanu otsuse 2014/145 (muudetud kujul) artikli 2 lõike 1 punkti d alusel loetellu kanda.

43. Lisaks näib mulle, et Üldkohtu järeldus, mis ei ole kaugeltki iseseisev ja täiendav üksnes omal algatusel välja arendatud põhjendus, on vaidlustatud kohtuotsuses esitatud arutluskäigu loogiline jätk, nagu väidab apellant. Sellega seoses piisab, kui märkida, et kuna selle kohtuotsuse punktis 111 nõustus Üldkohus nõukogu hinnanguga, et apellandile ei saanud olla teadmata, et Bank Rossiya andis V. Putinile rahalist toetust ja et viimasel oli õigus mõjutada selle panga otsuseid, oleks see, kui apellant oleks näidanud, et ta ei nõustu nende otsustega, juba oma olemuselt võinud kujutada endast tema kasuks õigustavat asjaolu [22]. Euroopa Kohus on oma kohtupraktikas kasutanud sama lähenemisviisi, nagu näitab 28. juuli 2016. aasta kohtuotsus Tomana jt *vs*. komisjon (C-330/15 P, EU:C:2016:601, punkt 84), kus ta sisuliselt leidis Zimbabwe vastu suunatud piiravate meetmete kohta, et isikuid, kellel on selle riigi valitsuses kõrged ametikohad, tuleb pidada valitsusega täielikult seotuks, „välja arvatud juhul, kui konkreetne tegu näitab selle valitsuse tegevusega mitte nõustumist“ [23].

44. Seega olen vastupidi apellandi väitele seisukohal, et Üldkohus ei väljunud oma tõlgendamisülesannete piiridest ja tema arutluskäik jäi vaidlusalustes aktides nõukogu määratletud põhjenduste piiridesse. Neil asjaoludel ei saa nõustuda ka sellega, et Üldkohtu arutluskäik rikkus apellandi menetlusõigusi, nagu apellant väidab.

45. Sellest tuleneb, et kui Euroopa Kohus ei leia, et esimese väite esimene osa on tulemusetu, nagu ma eespool punktis 40 välja pakkusin, näib mulle, et see väiteosa tuleb igal juhul põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

[22] Vt selle kohta 18. juuli 2013. aasta kohtuotsus komisjon jt *vs*. Kadi (C-584/10 P, C-593/10 P ja C-595/10 P, EU:C:2013:518, punkt 123).

[23] Asjaolu, et apellant ei teatanud avalikult võimaliku õigustava asjaoluna tema kasuks, et ta ei loe end Bank Rossiyaga seotuks, arvesse võtmine kinnitab käesoleva ettepaneku punktis 40 tehtud järeldust, arvestades, et apellant ei vaidlustanud käesoleva väite esimeses osaga süüstavaid asjaolusid, mida kasutas nõukogu tema loetellu kandmise põhjendamiseks ja mida Üldkohus kinnitas.

46. Esimese väite teises osas seatakse kahtluse alla Üldkohtu arutluskäik mõju kohta, mida apellant võis vaidlustatud kohtuotsuse kohaselt kasutada Bank Rossiya otsuste ja eelkõige selle panga poolt V. Putinile rahalise toetuse andmise poliitika suhtes. Apellant väidab sisuliselt, et asjaolu, et ta on Bank Rossiya suuruselt teine aktsionär, ei ole ilma muude tõenditeta piisav selleks, et pidada teda otsuse 2014/145 (muudetud kujul) artikli 2 lõike 1 punkti d alusel rahalise toetuse eest vastutavaks.

47. Vastavalt Euroopa Kohtu praktikale, mida apellant oma menetlusdokumentides õigesti meenutas, nõuab Euroopa Liidu põhiõiguste harta artikliga 47 tagatud kohtuliku kontrolli tõhusus, et nende põhjenduste õiguspärasuse kontrollimisel, millel rajaneb otsus kanda või jätta isiku nimi piiravate meetmete loetellu, tagab liidu kohus, et see otsus põhineb piisavalt kindlal faktilisel alusel. See hõlmab otsuse aluseks olevates põhjendustes väidetud asjaolude kontrollimist, mistõttu kohtulik kontroll ei piirdu esitatud põhjuste abstraktse tõepärasuse hindamisega, vaid käsitleb küsimust, kas need põhjused või vähemalt üks neist, mida on peetud iseenesest selle otsuse argumenteerimiseks piisavaks, on tõendatud [24].

48. Käesolevas asjas tuleb kohe alguses märkida, et ühegi apellatsioonkaebuse raames esitatud argumendiga ei püüta vaidlustada analüüsimeetodit, mida Üldkohus soovitas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 109 ja 110 selleks, et teha kindlaks, kas apellanti saab otsuse 2014/145 (muudetud kujul) artikli 2 lõike 1 punkti d alusel pidada isiklikult vastutavaks rahalise toetuse eest, mida Bank Rossiya andis V. Putinile. Nõukogu palub seevastu Euroopa Kohtul asendada vaidlustatud kohtuotsuse põhjendused osas, milles Üldkohus tõlgendas nimetatud artikli kohaldamisalasse kuuluvat mõistet „rahaline toetus“ liiga kitsalt, piirates seda üksnes aktsionäridega, kes on võimelised mõjutama äriühingut, milles neil on osalus.

49. Tuletan meelde, et Üldkohus leidis vaidlustatud kohtuotsuse eespool viidatud punktides, et kuna piiravad meetmed ei ole kriminaalkaristused, võib füüsilise isiku suhtes kohaldada neid meetmeid tegude eest, mille on toime pannud äriühing, mille aktsionär isik on, kui tal on sellele äriühingule väga oluline või isegi otsustav mõju. Üldkohtu hinnangul võib sama kehtida ka juhul, kui võttes arvesse juhtumi konkreetseid asjaolusid, mis on seotud eelkõige aktsionäride koosseisu ja asjaomase äriühingu kapitalimahukusega, on selle äriühingu aktsionäril piisav võim selleks, et tema aktsionärina võetavad seisukohad võiksid mõjutada selle äriühingu otsuste sisu.

50. Minu arvates, isegi kui see sõnastus, mida Üldkohus kasutas füüsilise isiku vastutuse kindlaksmääramisel rahalise toetuse eest, mida ta andis äriühingu kaudu, ei pruugi hõlmata kõiki võimalikke toetuse vorme Ukraina destabiliseerimise eest vastutavatele Venemaa otsustusõiguslikele isikutele, nagu nõukogu väidab, ei nõua vaidlustatud kohtuotsus minu arvates põhjenduste asendamist, sest minu arvates ei ole niisugune sõnastus ammendav.

51. Sellega seoses märgin sarnaselt nõukoguga, et kui otsuse 2014/145 (muudetud kujul) artikli 2 lõike 1 punktis d kasutatud mõistet „rahaline toetus“ tuleb mõista nii, et see hõlmab üksnes aktsionäre, kellel on võimalik äriühingus mõju avaldada, ei saa selles sättes ette nähtud loetellu kandmise kriteeriumi kohaldada näiteks vähemusaktsionäridele, kes – ilma et nad tegelikult mõjutaksid selle äriühingu otsuste tegemist – on siiski võimelised toetama selle äriühingu poliitikat oma finantsinvesteeringutega. Ei saaks aga välistada, et tuvastatakse otsuse 2014/145 (muudetud kujul) artikli 2 lõike 1 punkti d tähenduses toetuse andmine mitme äriühingu vähemusaktsionäri puhul, ilma et tal oleks nendes äriühingutes tegelikku mõju, kui need kõik viivad ellu poliitikat, mis toetab Venemaa Föderatsiooni tegevust Ukrainas.

[24] Vt selle kohta 18. juuli 2013. aasta kohtuotsus komisjon jt *vs.* Kadi (C-584/10 P, C-593/10 P ja C-595/10 P, EU:C:2013:518, punkt 119).

52. Seda tõlgendust toetavad minu arvates otsuse 2014/145 (muudetud kujul) eesmärgid, milleks on maksimeerida survet Venemaa ametivõimudele ja Venemaa Föderatsiooni majandusele, et nõrgendada rahaliselt tema destabiliseerivat suutlikkust Ukraina territooriumil ja sõjalist rünnakut selle riigi vastu [25]. Lisaks võib see tõlgendus kergesti põhineda juhistel, mis tulenevad 1. märtsi 2016. aasta kohtuotsusest National Iranian Oil Company *vs.* nõukogu (C-440/14 P, EU:C:2016:128), milles Euroopa Kohus tõlgendas käesolevas kohtuasjas käsitletava kriteeriumiga sarnast loetellu kandmise kriteeriumi. Euroopa Kohus tuvastas selles kohtuotsuses sisuliselt, et aspekt, mida tuleb materiaalse või rahalise toetuse olemasolu kindlakstegemisel arvesse võtta, on selle kvantitatiivne või kvalitatiivne tähtsus, isegi kui toetusel ei ole otsest või kaudset seost piiravate meetmete lõppeesmärgiga [26]. Tuleb tõdeda, et selle kohtupraktika *ratio decidendi*, mis on minu arvates käesolevas kohtuasjas piiravate meetmete korra suhtes sama moodi kohaldatav, on lõpetada tegevus, mida need meetmed puudutavad, vähendades selleks kasutada olevaid rahalisi vahendeid, sõltumata nende päritolust, ja eelkõige aktsionäri mõjuvõimust äriühingutes, milles tal on osalus.

53. Sellest järeldub, et otsuse 2014/145 (muudetud kujul) artikli 2 lõike 1 punkti d kohaldamisalasse kuuluv mõiste „rahaline toetus“ ei saa piirduda juhtudega, kus asjaomane aktsionär on võimeline avaldama äriühingule väga olulist või koguni otsustavat mõju, või juhtumitega, kus aktsionäri seisukohad võivad mõjutada selle äriühingu otsuste sisu. Arvestades siiski, et ükski vaidlustatud kohtuotsuses esitatud põhjendus ei piira otsuse 2014/145 (muudetud kujul) artikli 2 lõike 1 punkti d ulatust ainult nende kahe olukorraga, leian – ilma et see mõjutaks mis tahes täpsustusi, mida Euroopa Kohus võib soovida tehtavas kohtuotsuses esitada –, et Üldkohus ei teinud tõlgendamisviga, mida tuleks parandada nõukogu taotletud põhjenduste asendamisega.

54. Mis puudutab apellanti, siis tema argumentides palutakse Euroopa Kohtul asuda seisukohale, et nõukogu oli selleks, et tõendada tema vastutust Bank Rossiya tegude eest, kohustatud esitama lisaks lihtsatele järeldustele selle panga aktsionäride koosseisu kohta täiendavaid tõendeid. Nende täiendavate tõenditega oleks pidanud olema võimalik tõendada apellandi positiivseid ja konkreetseid otsuseid otsuse 2014/145 (muudetud kujul) artikli 2 lõike 1 punktis d osutatud Venemaa otsustusõiguslikele isikutele rahalise toetuse andmise kohta.

55. Ent kõigepealt, kuivõrd rahalise toetuse olemasolu tuvastamiseks on vastavalt eespool punktides 51–53 esitatud kaalutlustele vaja, et see toetus oleks kvantitatiivselt või kvalitatiivselt oluline Ukraina territoriaalset terviklikkust kahjustava tegevuse jätkamiseks, siis apellandi investeeringust Bank Rossiyasse, mis on seotud selle panga olulisusega kapitaliseerimise seisukohast, nagu nähtub vaidlustatud kohtuotsuse punktidest 98 ja 105, piisab minu arvates selleks, et kinnitada nõukogu hinnangut vaidlusalustes aktides ja Üldkohtu hinnangut vaidlustatud kohtuotsuses.

56. Lisaks leian igal juhul, et asjaolu, et apellant on Bank Rossiya suuruselt teine aktsionär läheduse tõttu V. Putiniga tuntud enamusaktsionäride püsiva tuumiku raames, oli samuti piisav selleks – nagu Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuses õigesti leidis – et apellandil oli võimalik avaldada Bank Rossiya otsustele väga olulist mõju, ilma et nõukogu oleks pidanud esitama muid

[25] Vt selle kohta 25. juuni 2020. aasta kohtuotsus VTB Bank *vs.* nõukogu (C-729/18 P, EU:C:2020:499, punkt 59) ja 28. märtsi 2017. aasta kohtuotsus Rosneft (C-72/15, EU:C:2017:236, punkt 123). Vt ka 15. novembri 2023. aasta kohtuotsus OT *vs.* nõukogu (T-193/22, EU:T:2023:716, punkt 144), milles Üldkohus kirjeldab otsuse 2014/145 (muudetud kujul) eesmärke viisil, millega võib Euroopa Kohus kergesti nõustuda.

[26] Vt 1. märtsi 2016. aasta kohtuotsus National Iranian Oil Company *vs.* nõukogu (C-440/14 P, EU:C:2016:128, punktid 85–87).

täiendavaid tõendeid. See põhjendus ei põhineõiguslikul eeldusel, nagu väidab apellant, vaid kõige elementaarsemate äriühingu juhtimise põhimõtete kohaldamisel ja mõjuvõimul, mis sellisel aktsionäril nagu apellant on.

57. Neil asjaoludel tuleb järeldada, et Üldkohus hindas kõiki faktilisi asjaolusid ja tõendeid, millel Üldkohtu arutluskäik vaidlustatud kohtuotsuses põhineb, õigesti ning et vastupidi apellandi väidetule põhinesid nõukogu ja Üldkohtu hinnangud piisavalt kindlal faktilisel alusel.

58. Seega tuleb apellandi esimese väite raames tõstatatud teine väiteosa tagasi lükata.

59. Eeltoodud kaalutlusi ja eelkõige käesoleva ettepaneku punkte 45 ja 58 arvestades olen arvamusel, et Üldkohus ei rikkunud otsuse 2014/145 (muudetud kujul) artikli 2 lõike 1 punktis d ette nähtud kriteeriumi tõlgendamisel õigusnormi, nagu apellant väidab.

60. Seega tuleks esimene väide tagasi lükata.

B. Teine väide, et otsuse 2014/145 (muudetud kujul) artikli 2 lõike 1 punktis a ette nähtud kriteeriumi tõlgendamisel on rikutud õigusnormi

61. Apellant väidab, et kuna Üldkohus asus ainuüksi tema passiivse suhtumise tõttu Bank Rossiya poliitikasse Krimmis seisukohale, et ta toetab Ukraina territoriaalset terviklikkust kahjustavat tegevust või poliitikat, tõlgendas Üldkohus otsuse 2014/145 (muudetud kujul) artikli 2 lõike 1 punkti a sellisel viisil, mis on vastuolus selle eesmärkidega ja kohaldatava kohtupraktikaga. Ta leiab, et isegi kui eeldada, et Bank Rossiyale saab ette heita käitumist, millega viimane vastutas otsuse 2014/145 (muudetud kujul) artikli 2 lõike 1 punktis a osutatud tegevuse või poliitika eest, ei saa seda vastutust sellisena apellandile üle kanda. Nimelt eeldab tema lisamine selles artiklis ette nähtud kriteeriumi kohaldamisalasse esiteks tema antavat positiivset ja konkreetset toetust. Teiseks ei saa selle otsuse artikli 2 lõike 1 punktist a tulenev mõiste „tegevus“ hõlmata sellist passiivset suhtumist või tegevusetust, nagu see, mida Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuses arvesse võttis.

62. Nõukogu vaidleb neile argumentidele vastu.

63. Kõigepealt tuleb märkida, et kuivõrd Euroopa Kohus järeldab sarnaselt käesoleva ettepaneku punktis 59 esitatud ettepanekuga, et Üldkohus ei teinud viga, kui ta kiitis otsuse 2014/145 (muudetud kujul) artikli 2 lõike 1 punkti d alusel heaks apellandi vaidlusalustesse aktidesse kandmise otsuse, tuleb apellandi teist väidet analüüsida üksnes täiendavalt [27].

64. Lisaks tuleb meenutada, et Üldkohus tuvastas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 120, et käesoleva kohtuasja kontekstis ja põhjustel, mida ta mainis otsuse 2014/145 (muudetud kujul) artikli 2 lõike 1 punkti d analüüsimisel, ei teinud nõukogu hindamisviga, kui ta leidis, et apellant, kes võttis passiivse hoiaku Bank Rossiya toetuses Krimmi annekteerimise poliitikale, oli ise vastutav Ukraina suveräänsust ja sõltumatust kahjustava tegevuse ja poliitika toetamise eest.

65. Seega tuleb tõdeda, et vastupidi sellele, mida väidab apellant, ei tuginenud Üldkohus otsuse 2014/145 (muudetud kujul) artikli 2 lõike 1 punkti a alusel tema vastutuse tuvastamisel üksnes asjaolule, et tal oli passiivne suhtumine Bank Rossiya toetusesse Krimmi annekteerimise

[27] Vt selle kohta ka käesoleva ettepaneku joonealuses märkuses 21 viidatud kohtupraktika.

poliitikale. Üldkohus viitab selle vastutuse põhjendamiseks vastupidi sõnaselgelt mitte ainult käesoleva kohtuasja kontekstile, vaid eelkõige vaidlustatud kohtuotsuse punktides 109–115 esitatud põhjustele.

66. Sellest järeldub, et sarnaselt otsuse 2014/145 (muudetud kujul) artikli 2 lõike 1 punkti d kohta esitatud arutluskäiguga leidis Üldkohus, et nõukogu tugines selle otsuse artikli 2 lõike 1 punkti a alusel apellandi suhtes võetud piiravates meetmetes õiguspäraselt esiteks asjaolule, et apellant on Bank Rossiyas väga mõjukas aktsionär, ja teiseks asjaolule, et selle panga tegevus ja poliitika, mis kahjustavad või ohustavad Ukraina territoriaalset terviklikkust, ei saanud talle olla teadmata.

67. Seega tuleb esimese väite analüüsimise raames esitatud põhjustega analoogsetel põhjustel asuda seisukohale, et võttes arvesse asjaolu, et Üldkohus tugines otsuse 2014/145 (muudetud kujul) artikli 2 lõike 1 punkti a alusel apellandi vastutuse tuvastamisel muudele asjaoludele, tuleb tulemusetuna tagasi lükata apellandi argumendid tema passiivse hoiaku arvessevõtmise kohta ainsa asjaoluna, mis võib põhjendada selles artiklis ette nähtud kriteeriumi kohaldamist tema suhtes.

68. Igal juhul tuleb märkida, et käesoleva ettepaneku punktis 43 esitatud põhjustel on apellandi passiivne suhtumine või asjaolu, et ta ei teatanud, et ta ei pea ennast seotuks Bank Rossiya toetusega Krimmi annekteerimise poliitikale, nagu on märgitud vaidlustatud kohtuotsuse punktides 119 ja 120, asjaolud, mis võimaldasid Üldkohtul oma kohtuliku kontrolli raames tuvastada, et panga sellist toetust võib omistada apellandile. Tuleb veel kord arvesse võtta, et isegi kui see passiivne suhtumine ei ole asjaolu, mida oleks vaidlusalustes aktides vormiliselt märgitud, kuulus see vajalikult nende aktide põhjenduste hulka.

69. Eeltoodust tuleneb, et Üldkohtu arutluskäik kajastab õigesti ja piisavalt põhjendusi, mille nõukogu esitas vaidlusalustes aktides, et õigustada otsuse 2014/145 (muudetud kujul) artikli 2 lõike 1 punkti a alusel apellandi suhtes piiravate meetmete võtmist.

70. Eeltoodut arvestades järeldan, et Üldkohtule ei saa ette heita, et ta on rikkunud otsuse 2014/145 (muudetud kujul) artikli 2 lõike 1 punktis a ette nähtud kriteeriumi tõlgendamisel õigusnormi, nagu väidab apellant.

71. Seega tuleb teine väide tagasi lükata.

72. Kuna ükski apellatsioonkaebuse põhjenduseks esitatud apellandi põhjendustest ei ole vastuvõetav, tuleb apellatsioonkaebus tervikuna tagasi lükata.

IV. Kohtukulud

73. Euroopa Kohtu kodukorra artikli 184 lõike 2 kohaselt otsustab Euroopa Kohus juhul, kui apellatsioonkaebus on põhjendamatu, kohtukulude jaotamise.

74. Vastavalt artikli 138 lõikele 1, mis on artikli 184 lõike 1 kohaselt kohaldatav apellatsioonimenetluse suhtes, on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud.

75. Kuna nõukogu nõudis kohtukulude väljamõistmist apellandilt ja kuna apellant on kohtuvaidluse kaotanud, tuleb kohtukulud välja mõista apellandilt.

V. Ettepanek

76. Võttes arvesse käesolevas ettepanekus esitatud analüüsi ja käesoleva ettepaneku punktides 72 ja 75 esitatud ettepanekuid, teen Euroopa Kohtule ettepaneku:

– jätta apellatsioonkaebus rahuldamata;

– mõista kohtukulud välja Gennadi Nikolajevitš Timtšenkolt.